

Sygn. akt I CSK 292/16

POSTANOWIENIE

Dnia 3 marca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Antoni Górski

w sprawie z powództwa J. C.
przeciwko Skarbowi Państwa - Prezesowi Instytutu Pamięci Narodowej
- Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu
o ochronę dóbr osobistych,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 3 marca 2017 r.,
na skutek wniosku powoda o wykładnię uzasadnienia postanowienia
Sądu Najwyższego z dnia 15 grudnia 2016, sygn. akt I CSK 292/16,

oddala wniosek.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wykładnia orzeczenia służy rozstrzygnięciu wątpliwości, co do jego treści (art. 352 k.p.c.). Wniosek o wykładnię nie może zmierzać do wyjaśnienia zawartych w uzasadnieniu orzeczenia wyrażeń prawniczych i znaczenia słów, ani do kolejnej polemiki ze stanowiskiem sądu (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 września 2012 r., I UK 2/12, nie publ.). Wbrew przeświadczeniu autora wniosku, orzeczenie i jego uzasadnienie nie zawierają niejasności podlegających wykładni.

Skarżący wytoczył powództwo o ochronę dóbr osobistych. W powództwie tym domagał się dopełnienia czynności potrzebnych do usunięcia skutków ich naruszenia. W toku instancji ustalono, że powód złożył oświadczenie lustracyjne, w którym przyznał, że „pracował, pełnił służbę i był współpracownikiem organów bezpieczeństwa państwa w rozumieniu art. 2 i 3a ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944 - 1990 oraz treści tych dokumentów”. Treść tego oświadczenia była podstawą do przekazania przez pozwanego oświadczenia lustracyjnego powoda do Gminnej Komisji Wyborczej w C.. W tej sytuacji na powodzie ciążył obowiązek wykazania, że zachowanie pozwanego miało charakter bezprawny. W toku postępowania powód nie wykazywał bezprawności działania pozwanego, tylko dążył do podważenia prawdziwości złożonego przez siebie oświadczenia lustracyjnego. W takim stanie faktycznym, proces cywilny, w którym powód dochodzi ochrony dóbr osobistych nie może być właściwym miejscem do rozstrzygania tego typu wątpliwości, ponieważ zgodnie z art. 24 k.c. przedmiotem tego postępowania jest badanie dwóch przesłanek, które muszą wystąpić łącznie: fakt naruszenia (zagrożenia) dóbr osobistych i bezprawność zachowania osoby naruszającej dobro osobiste. W złożonym wniosku o wykładnię powód zdaje się mylić ustalony w sprawie brak legitymacji z kwestią dopuszczalności drogi sądowej.

Wobec braku przesłanek określonych w art. 352 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.

l.n